

Vilas erkendelser

Merak og Aida

Randi Green

Vilas erkendelser

Merak og Aida

Vilas erkendelser

Merak og Aida

Baseret på materiale fra 2010

Copyright © 2011 Randi Green

Forlag: Akademiet To Veje

Layout: Randi Green

ISBN 978-87-995025-0-9

www.toveje.dk

Indholdsfortegnelse

Begyndelse.....	7
Tankeformernes forbandelse	12
Buddhas Træ	19
Tilfældighedernes anormalitet	29
Skygger	44
Hvem ringer klokkerne for?.....	60
Be still my heart.....	92
Jomfruummer og solskin indendørs.....	111
Midt i mellem systemer.....	118
Blomster og forvildede bier.....	123
Status.....	127
Og fremefter	136
Visdomsfælden.....	145
Samuel.....	167
Tilbage eller?	171

Begyndelse

Hun kunne lige så vel stå op og begynde at skrive. Det var håbløst at falde i søvn nu, hvor tankerne hvirvlede gennem hendes hoved. En ny arketype, en ny tankeform, ønskede at manifestere sig i hendes bevidsthed og hun havde lært, efter mange års øvelse, at det bedste var at følge energien når den var der.

Hun var ellers i gang med sin første bog omkring nye måder at fungere på som menneske. *Bevidst Evolution* kaldte hun bogen. Budskabet var genialt, syntes hun selv, og de to foredrag hun havde afholdt omkring emnet havde givet god respons. Det var et enkelt system med rødder i både kvantemekanik, psykologi og alternativ lære.

Grundlæggende bestod mennesket af to magnetfelter. Et omkring hovedet med hjernen som primært organ og et omkring kroppen med hjertet som primært organ. Hjernens magnetfelt udvikledes gennem det hun havde døbt strukturel bevidsthed og hjertets eller kroppens magnetfelt øgede sit energioptag gennem den receptive bevidsthed. Begge magnetfelter var koblet op til henholdsvis menneskehedens kollektive bevidsthedsfelt, både gennem Schumann frekvensen, men også via Jordens magnetfelt. Desuden havde Jorden, som mennesket, et energetisk netværk og disse to hang sammen.

Mennesket var i bund og grund en udposning af Jordens netværk og derfor kunne alle forøge deres magnetfelter til det optimale, mennesket havde at byde på. Evolutionshoppere kaldte hun denne gruppe mennesker. Kendetegnet for evolutionshoppere var den indre trang til et totalt og endegyldigt brud med standardfrekvensen og den kollektive normalbevidsthed.

Vila satte sig til rette foran sin computer og tænkte over det, hun havde fået ind i sin meditation. I udviklingen af den strukturelle bevidsthed havde studier af alt, hvad mennesket havde tænkt og nedskrevet, været et af de værktøjer hun havde anvendt. Det havde været ganske simpelt at følge menneskehedens bevidsthedsudvikling gennem dets skrivelser og teorier, dets gudsyndelse, filosofier, kunst, litteratur og så videre. På den måde havde hun tunet sin hjerne således at den kunne trænge ind i det kollektive bevidsthedsfelts tankeformer og hente informationer ud af disse. Deres essens kunne man sige. Alt hvad der var tænkt lå tilgængeligt derude, om bare man kunne stille sig ind på den rette frekvens, og hjernen var nøglen til denne metode. Âkâsha eller menneskehedens kollektive bevidsthedsfelt var et og samme, i hvert fald om man tuned sig ind med den strukturelle bevidsthed. Hjernen processerede energierne herfra i de neurale baner i hjernebarken og jo mere nuanceret banerne i hendes hjerne var, desto finere og mere nuancerede tankeformer kunne hun stille sig ind på.

Metoden var enkel. Hun skulle bare have fat i den originale bog forfatteren havde skrevet. Ikke en oversættelse. Det duede ikke, for der havde oversætteren sat sit præg på tankeformen, nej, det skulle være fra forfatterens egen hånd for at få det bedste ud af tankeformen. På den måde kunne hun hurtigt finde frem til energien bag og integrere den i sin hjerne, hvorved magnetfeltet omkring hendes hoved blev finere og højerevibrerende, og det var jo målet.

Hun ville ikke kalde sig clairvoyant, selvom hun sagtens kunne aflæse menneskers selvbilleder og tankeformer placeret i magnetfeltet omkring deres hoved og krop. Det mennesket tænkte blev til energi i hjernens magnetfelt og gennem kroppens elektrokemiske netværk førtes de rette transmittorer ud i kroppen hvorved tanker,

følelser og ideer blev til kropslig bevidsthed. På den måde manifesterede hjernens bølgeaspekt sig i kroppens partikelunivers.

Det var at forenkle teorien lidt, idet hun godt vidste at hjernen også bestod af partikler. Forskellen var bare at hjernens energi bestod af flere bølger end resten af kroppen. Hjernens bestod af vibrerende og højere frekvent energi, og blev derfor det styrende organ i hele kroppens elektrokemiske system.

Hver eneste celledens membranpotentialer var bestemt af hjernens signaler og om hjernen kun fungerede indenfor standardfrekvensen, ja så var det den virkelighed mennesket manifesterede.

Udfordringen for hende var den receptive bevidsthed. Hun havde brudt standardfrekvensen for længst og havde arbejdet sig op i hjernens hierarki via alle tankeformer, hun kunne komme i tanke om. Hver og en af dem havde hun arbejdet med både i teori og i praksis. Omsat dem fra ideer til måder at leve livet på og hun syntes faktisk ikke at de fungerede særligt godt nogen af dem. Hverken teorierne fra alternativt eller alment hold af. Vila ville mere. Hun ville have mere ud af livet, og her hvor hun stod nu, forstod hun at alle tankeformer blot var til for at udvikle hjernen og kroppen, således at Jorden i sidste ende kunne udfolde sig i al sin væld på alle frekvensområder. Mennesket var blot et kim i det spil og Vila ville spille med. Være en del af Jordens udvikling, dens evolution og dens ultimative udtryksform.

”Al energi søger mod at udtrykke sit ultimative potentialer og det behøver vi hverken guder, mestre, love eller regler for at forstå. Lige så snart du er koblet op til hjernens, og dermed Jordens, højere frekvenser, ønsker du intet andet end at samarbejde med alle former for energi på Jorden. Jorden selv er et gigantisk energifelt og du bliver nærret af dens vibration. Det er intelligensen der overstiger alt: Det er det dybeste ønske om at alle former for energi, liv og bevidsthed skal

nå sit ultimative potentiale. Den ultimative kærlighed ligger her,” plejede hun at sige til sine foredrag.

Hvad var det nu, hun havde fået ind i sin meditation? Jo, det var først da hun havde bedt om at få aktiveret sin Kristusbevidsthed at der begyndte at ske noget i hendes hjerne. Ikke at hun troede på Kristus, men fordi Kristus var, i hendes optik, det ultimative udtryk for et menneske. Alt hvad energien i et menneske kunne opnå i fysisk form – den ultimative prototype på jordmennesket. Det havde kickstartet hendes forståelse for tankeformer og havde givet hende adgang til de højere bevidsthedslag. Om denne kommando åbnede op for energi i hjernens magnetfelt, måtte en lignende kommando åbne op for kroppens magnetfelt eller den receptive bevidsthed.

Hun havde indset at en del af rejsen var at dykke ned i hjernens dybere arkaiske lag for at hente de korrekte neurotransmittere frem, således at de dybere lag i cellerne kunne aktiveres. De mange tusinde års anvendelse af standardfrekvenserne i partikelform havde skubbet de ældgamle koder eller signalstoffer langt ned i hjernens hierarki, og de skulle hentes frem igen.

Så langt, så godt. Hun skulle altså meditere på den ultimative prototype kroppen havde mulighed for at udvikle, i den udgave hendes gensammensætning nu gav mulighed for. Det var en vigtig pointe: Hendes specifikke gensammensætning havde i sig en bestemt udgave af Kristusmennesket liggende og denne prototype skulle hun aktivere.

Det ultimative menneske med den ultimative bevidsthed, og vejen frem var gennem den receptive bevidsthed. Hun vidste også at alle kroppens forskellige organer, væv, blod, knogler osv. havde deres egen frekvens og magnetfelt. Alle delene skulle optimeres, således at summen af de mange felter ville danne en forøget og forhøjet kvantepakke. For både hjernens og kroppens magnetfelt bestod af

energipakker. Hjernen via de mange forskellige funktionsområder og kroppen gennem dens forskellige organer. Det var pakkerens forenede energiniveauer der dannede det optimale magnetfelt med højfrekvente strenge. Masser af strenge. For hver pakke, der blev aktiveret, skabtes lignende strenge i magnetfeltet og det var målet for hende.

Først her kunne mennesket træde ud af Jordens ELF felt og over i de højfrekvente områder, hvor *Det Interdimensionelle Samfund* opererede. De få øjeblikke af ophøjet bevidsthed og de gentagne besøg fra Samfundet, viste hende at der var liv i andre frekvensområder end bare Jordens frekvensområde og dem ville hun i kontakt med. Dog, som altid satte hendes rationelle sind ind og tvivlede på om det var en illusion, en tankeform, men guleroden lå i evnerne til at aflæse informationer i det kollektive bevidsthedsfelt.

Det var belønning nok når hun i få øjeblikke var i kontakt med det eventyr, Jorden i sig selv bestod af. Det måtte række for nu. Hun følte sig pludselig træt. I morgen ville hun meditere på de input, hun havde fået. Måske nattens søvn ville give flere clues og vejledninger. Man vidste jo aldrig.

Tankeformernes forbandelse

Vila havde tilladt sig at sove længe. Nu sad hun foran computeren og godtgjorde for dagens spæde tankeformer. Efter sin sædvanlige tynde kop kaffe og den langsomme opvågning, hun holdt så meget af, havde hun lavet sig en sund smoothie og varmet en af de økologiske grovboller. Der havde allerede været mange tanker igennem hendes hoved og der var mange tankerækker hun skulle notere ned.

En af Vilas kære veninder havde ringet for lidt siden og spurgt til hvordan hun havde det. I sidste uge havde Vila haft en eksistentiel krise, hvor alt havde syntes lige meget. Hun var bestemt ikke selvmorderisk. Hun havde bare følt en nagende og manglende tro på det, hun havde viet sit liv til: At opnå kontakt til de højere virkeligheder. Dagene efter den store tudetur, midt på kirkegården med veninden i røret, havde Vila begravet sig i en fantasy roman for voksne og undladt at tænke en tøddel over noget som helst.

Søndagen gik med at se 3 dvd'er og lige lidt redigering af *Bevidst Evolution*, og egentligt havde hun affundet sig med at tiden bare skulle gå, som altid. Den 27. maj 2010 ville Uranus gå ind i Aries, fulgt af Jupiter midt i juni. Det måtte da skabe forandringer, nu hvor Uranus' 7-års periode i Pisces var overstået? De sidste par måneder med Saturn, Merkur og Jupiter retrograd havde været tunge og svære at komme igennem. Alle de problemstillinger, hun ikke havde haft styr på, var kommet op til overfalden og var blevet løst i takt med at de dukkede op. Alt lige fra et stoppet afløb, til et nyt køleskab, til økonomi og det store spørgsmål: Troede hun overhovedet på det, hun underviste i?

Det havde længe været Vilas forbandelse. At hun kunne gå ind og ud af tankeformer. Tage del i dem i en periode, hvorefter hun gav slip på dem. Da hun var yngre, havde hun troet på det liv menneskeheden levede, dyrkede og forglemte sig i. Parforhold, kærlighed, studier, arbejde og markedsøkonomi. Desværre faldt hun ud af illusionerne lige så hurtigt som hun kunne nå at begrave sig i dem. Parforholdets illusion holdt kun de tre uger forelskelsen var på sit højeste, hvorefter projektionen af hendes egne uopfyldte drømme og behov, lagt over i partneren, fadede ud.

Det tog ca. tre måneder på en arbejdsplads før hun kedede sig. De tre måneder var den tid det tog for hende at sætte sig ind i alt og lære det meste omkring arbejdspladsen, sine kolleger og opgaverne. Nogle gange havde hun forlænget sin tid i et job ved at blive chefens sparringspartner i strategi, ledelse og andet godt på ledelsesplan, men det var også uholdbart i og med at det altid var tys tys, og der fulgte ingen anerkendelse med. Det havde taget Vila en del tid at erkende, at hun i bund og grund genspillede sin barndoms roller ud på arbejdspladsen, og da først denne illusion var klargjort, gav den ingen tilfredsstillelse mere. Spillet i menneskeverdenen med at gennemleve personlighedens illusioner var tabt og borte for altid. Vila var kastet ud af den kollektive bevidsthed og havde nu kun få realitetstjek, på menneskeområdet, der gjaldt:

1. Giver det, jeg gør, mening på et dybere plan og gavner det helheden? Dvs. ud fra ideen om, at hvis det jeg gør nu, var noget alle mennesker gjorde, hvordan ville verden så se ud?
2. Jeg har kun dette ene liv, hvad jeg ved af, og hvordan skal det bedst anvendes?

3. Jeg lever i dette liv, på denne Jord, i denne krop og med denne bevidsthed – forhold dig til det og anvend dig selv bedst muligt.

4. Hvilke forandringer kan lade sig gøre og hvilke er tankespind? Med andre ord: Hvilke tankeformer manifesterer sig og hvilke er kun til for at udvikle hjernen. Kend forskellen!

”Livet skal leves. Vi er mennesker, vi lever, vi dør. Vi befinder os på planeten Jorden og vi er del af det samfund, vi har skabt. Intet andet tæller. Få det til at fungere, få styr på dit daglige liv, din familie, dine relationer, elsk dem eller forlad dem, få jobbet til at fungere eller forlad det. Få tingene til at fungere eller forlad dem. Spild ikke tiden på illusioner, brok og tvivl. Lad være med at give din kraft til guder, engle og mestre. Du er dit liv, du lever det, du skaber forandringerne. Når du har gjort det, du kunne for at få tingene til at fungere, og de stadig ikke gør det, er det tid til at forlade dem,” det var en af hendes yndlingstaler og hun efterlevede det selv med stor ihærdighed.

Hvad nyttede det at bede om et bedre liv, når man intet gjorde selv? Man fik livet foræret, sine forældre på godt og ondt samt de grundlæggende oplevelser der blev lagt ind i hjernen via introjektion fra samfund, skole, forældre, kærester osv. Rigtig mange mennesker levede deres liv i bedste velgående, tilpasset samfundet, og dybt begravet i deres personligheds illusioner og projektioner. Mennesker, styret af deres følelser, som stillede sig tilfreds med det. Dagligdagen blev hurtigt fyldt op, når hoved og hjerte var oversvømmet af følelser og tanker baseret på tvivl, selvnedgørelse og frygt for forandringer.

Vila kunne sagtens forstå, hvordan et helt liv kunne virke fyldestgørende med den indre udfyldning alle illusionerne gav, men Vilas problem var netop at illusionerne ophørte med at virke for hende.

For mange år siden fik Vila en besked i en drøm: *Se tingene, som de er*. Og meningen var helt klar. Det var slut med at leve livet ud fra personlighedens illusioner og tankeformer. Hun skulle se bag dem, finde den sande virkelighed og formulere det for sig selv, måske for andre, men i hvert fald for sig selv. Hun skulle ikke gå gennem livet som en kedelig gentagelse af den kollektive tankeform. Hun skulle gå sine egne veje, opdage nye landskaber og nye tankeformer. Ja, måske skabe dem selv?

Selvom hun gjorde det bedste for at erkende virkeligheden, havde tankeformerne det med at overmande hende. Drage hende ind i en ny illusion. Rytmen var genkendelig. Hver nymåne fik hun nye input til en ny tankeform og spillet blev sat i gang. Ved hver fuldmåne havde hun fundet ud af essensen i tankeformen og brugte ugen efter fuldmåne til refleksion. Ugen op til nymåne forløb med en form for antiklimaks, tomhed, intethed og en hård landing i den virkelighed, hun var en så unægtelig del af. Menneskehedens samfund.

Vila elskede naturen. Derude var hun altid i flow og i en ophøjet tilstand af samhørighed. Der var hun hel og kunne undgå tankeformernes forbandelse. Derfor vidste hun at den receptive bevidsthed var vejen frem til et større erkendelsesniveau, i og med, at basis i denne form for bevidsthed var sansningen af naturens energier.

Følelserne var en kedelig reminiscens af fortidens samhørighed med naturen. Det kunne hun se lige så klart. I takt med at kroppens energi var blevet flyttet op til hjernens magnetfelt, var det limbiske system, hormonsystemet og hele midthjernen blevet gearret til denne funktion kroppen havde haft i lange tider.

Vila ville genoplive kroppens oprindelige funktion, omdanne og reformere den, så både hjerne og krop samarbejdede på højeste udfoldelsestrin som overhovedet muligt. Nu skulle det være slut med at allokere energien til enten hjerne eller krop hver for sig. Hele

systemet skulle samarbejde og blive til et helt magnetfelt. Det kunne hun bare se.

Slut med illusionernes forbandelse. Nu ville Vila ned i kroppen og hente det tabte guld, mennesket havde begravet der i jagten efter den ultimative hjerne. Vila ville genfinde de gamle skatte alverdens shamaner og naturfolk havde kendt til. Kommunikere med naturen og lære dens energier at kende. Al dens information og vejen frem var gennem kroppens sansninger. Kroppen var redskabet – ikke hjernen alene. Den skulle kun bruges til at omsætte kroppens sansninger til fornuftig information. Sætte ord på det kroppen sansede, så hun kunne forstå og erkende det. Sansning uden forståelse var ikke nok, når man skulle udvikle energifelter. Kun gennem bevidst erkendelse og forståelse integreredes energien og informationerne i magnetfelterne og blev der for altid. *Integrativ affinitet* kaldte hun det. Alt andet forsvandt over tid.

Der var ingen grund til at gå til en healer og få løftet kroppens energifelt, for uden bevidst integration holdt energien kun i ca. 3 uger. Om energierne blev pålagt fra et andet menneske ved hjælp af *teknisk affinitet*, virkede det på samme måde som en organtransplantation. Kroppen ville frastøde den tekniske affinitet. De pålagte energier. Bevidst bearbejdelse var nødvendig før energierne lagrede sig i hjernens magnetfelt og derefter integrerede sig som blivende frekvenser i kroppens netværk.

Vila gik tilbage til computeren. Hun havde ellers sat den på dvale for at gå sin morgentur. Hun fik det indfald at Uranus i Pisces netop var det intelligente aspekt begravet i følelsernes og illusionernes verden. Menneskeheden havde, de sidste 3.000 år eller mere, haft deres hjerners magnetfelt begravet i personlighedens illusioner og udviklet hjernen gennem dette.

Uranus i Aries, som var manifestationens tegn, ville give en 7-års periode, hvor hjernens magnetfelt kunne manifesteres i det jordiske, dvs. kroppen, og skabe bevægelse samt transformation i den omgivende verden. Den kollektive tankeform, menneskehedens fællesbevidsthed, var tydeligvis underlagt de stellare energier fra kosmos. Men på hvilken måde og hvordan? Vila anede en ny tankeform tage sin begyndelse og et nyt spils entré. Lige så snart en idé dukkede op var Vila nødsaget til at undersøge den. Hun måtte erkende, at hun ikke var særlig god til udelukkende at leve i den virkelighed, som omgav hende.

Måske tankeformerne og deres indhold var blevet den energi, hun levede og ernærede sig gennem? Om det hang sådan sammen skulle hun på seriøs afvænnig, for så var det jo et begær, hvilket medførte lidelse, som Buddhaen ville have sagt. Så var tankeformerne noget personligheden identificerede sig med og som udgjorde et fast holdpunkt i en bevægelig og omskiftelig energetisk virkelighed, hvilket medførte lidelse. Fordi lige så snart noget stationært forsøgte at hæmme den evige energis strøm, da ville jeget tabe og dermed føle smerte. Tankeformernes forbandelse, illusionernes illusioner.

Vila erkendte for sig selv: "Du tror, du er i bevægelse og udvikling, men i virkeligheden er du stadig bundet af illusionernes verden. Bundet i tid og rum, hvorfor du ikke kan opleve den sande dynamiske virkelighed."

Cogito ergo sum. Jeg tænker, altså er jeg, havde Descartes sagt. "Jeg ernærer mig via tankeformerne, og dermed er jeg stadig bundet til menneskehedens kollektive bevidsthed. Så sgu da også!" Vila talte næsten højt med sig selv. *Maya* (not-that) rakte længere end Vila havde drømt om. Alle tankeformerne, uanset den opløftende virkning i starten, gav frustration og tomhed, når de var udtømt. Det var det, månecyklen i hendes liv handlede om. Bare det at skrive det ned som

hun gjorde nu. Det var også en afhængighed. At søge, at lede efter og finde virkeligheden, var i sandhed en vej for de få. "Stop med at identificere dig med tankeformerne!" Vila blev næsten vred på sig selv.

Hun vidste at det var den rigtige vej at gå. At ophøre med at identificere sig med tankeformerne var nødvendigt, om hun ville frem til den sande receptive bevidsthed. Med beslutningen kom frygten for det nye samt angsten for at miste det erobrede og så vidste Vila, at hun var på rette vej. Det var et typisk udslag af personlighedens rigiditet, når disse to gammelkendte dukkede op i hendes krop og sind. Personlighedens angst for at miste sine identifikationspunkter i tid og rum (det, som definerede jeget som en faktisk eksistens) og i frygten for det ukendte lå sindets blokering. Tab af kontrol.

Det var tid til at meditere. Buddhas bodhitræ måtte komme til hendes stue, Mayas døtre skulle konfronteres og ekspederes, men først skulle hun ud i naturen og få mere af den livgivende energi. Den rene planetariske kraft leveret direkte til hendes krops organer. Den levende energi som hun ville opsuge, opfange og integrere gennem en god gåtur, en heftig vejrtrækning og en hjerne på minimalt blus.

Buddhas Træ

Tid til en tynd kop kaffe, lidt mørk chokolade og en håndfuld mandler. Vila vidste at fedtoptaget skulle være minimalt. Det skulle ikke helt ud af kosten, i og med at cellemembranen bestod af både fosfor og lipider, men balancen var hårfin om man ønskede de optimale energifelter omkring sin krop. Lipider var nonpolære og derfor ikke de bedste energiledere i systemet. Desværre fungerede kroppen ikke uden lipider, så noget skulle der til for at holde systemet i gang.

Glukose var en anden vigtig ingrediens i kroppens maskineri, så det søde skulle også til. Dog ikke i for store mængder, da sukkeret så blev til fedtdepoter i stedet. Kunsten var at holde kroppens energiniveau, via optag fra kosten, lige på kanten af for lidt. Derved tvang man kroppen til at åbne sig mod andre energikilder såsom naturen og dens kilder, hvilket var målet.

Det havde været en begivenhedsrig tur, fordi Merak var kommet forbi. Vila havde skabt den idé i sit hoved at Merak tilhørte de gamle racer og var et menneske fra en anden tid, hvor den menneskelige form så lidt anderledes ud end den fra de planetære systemer. Som hun så det, havde de første menneskeracer udviklet sig gennem stjernesystemet, hvor mennesket nu udviklede sig gennem planet-systemet. Merak var ikke hans rigtige navn, men da han stammede fra stjernen Merak havde hun døbt ham således for at skabe et holdepunkt i sin bevidsthed. Solen havde skinnet i dag og derfor havde Merak lettere ved at komme frem for Vilas indre blik. Han gik tur sammen med hende og lærte hende om virkelighedens natur.

”Virkeligheden er transparent,” var det første han fik formuleret i hendes hoved.

”Tankeformerne afgør, hvad der manifesterer sig i partikel-universet. Når tankeformerne ikke manifesterer sig skyldes det at de er i modstrid med Jordens energisystem. Jorden er et selvstændigt energisystem, der kun kan sanses gennem den receptive bevidsthed. Den kan ikke erkendes. Kun sanses ved hjælp af resonans og energi. Jorden er energi. Og det specielle ved Jordens system er at alle former for energi fungerer således. For at forstå dette skal du ikke definere - bare sans. Lige så snart du definerer, går du op i hovedets magnetfelt, hvilket er menneskehedens energiområde, og du mister kontakten til Jordens energisystem. Lær at beherske dette, for du kommer ikke videre uden kroppens energisystem som er en del af Jorden. Kun din strukturelle bevidsthed og integrative erkendelser hører hjernen til. Energiabsorption hører kroppen til. Sans.”

”Jeg har lige et spørgsmål til dig,” kom det fra Vila, da det var noget hun havde tænkt over et stykke tid. En gang havde hun fornemmet en flyvende tallerken i nærheden, men havde udskudt det som en arketype eller noget hendes hjerne havde skabt for at danne mening i hans tilstedeværelse og det kunne hun ikke bruge til noget.

”Hvordan kommer du til mig?” ville hun vide.

”Jeg er her og der,” sagde han. ”Jeg kan være alle steder på en gang, manifestere mig uden for tid og rum og indenfor de to. Det er forestillingen om adskilthed der spiller dig et puds. Alle verdener er ét og eksisterer samtidig. De er alle her på Jorden og samtidigt er der ingen af dem. Om nogen ønsker de skal være på Jorden, er de det og er der ingen, der ønsker det, er de det ikke. Energi er levende og i bevægelse og evigheden, det du kalder kvantefeltet, er overalt. Det eneste sande er den levende flydende bevidsthed, der manifesterer sig gennem energi og energi, som manifesterer sig via den flydende bevidsthed. Disse to er et og samme. Manifest eller ikke-manifest.

Det er illusionen. Tankeformen afgør virkeligheden, for virkelighedens natur er transparent. Den tager form efter tænkere.”

Vila funderede over, om Merak i denne samtale ikke bare gentog hendes egne observationer eller måske var hendes observationer i virkeligheden lærdom fra Merak.

Det betød vel intet. Om energi og bevidsthed var et og samme, var Merak og hun et og samme, bare i to forskellige aspekter, der oplevede et energetisk møde i jordenergi. Bestemt af Jordens love og systemer: Energi måtte mødes og gå i resonans, skabe bindinger og deraf opstod nye energiformer, nye systemer. Grundstofferne udviste dette med al tydelighed, hvorfor Jordens love og regler hurtigt kunne aflæses gennem det periodiske system af enhver der ville vide mere om virkelighedens natur på Jorden.

Måske var Merak bare en objektivisering hendes hjerne skabte? Hjernen var eminent til at objektivisere indre energetiske gestalter til ydre, havde hun opdaget. Det var som om hjernens maskineri fremkaldte billedmaterialet, den ikke kunne placere i personlighedens netværk, i en ydre eksistens. En vivid projektion eller holografisk udtryk for den nye energi, som ramte hjernens neurale netværk via det omgivende magnetfelt. Merak kunne på den måde være en kvant, eller en gammastråle for den sags skyld, i coalition med hendes hjernes magnetfelt, hvor mødet mellem kvant og magnetfelt skabte hjernens billedsekvenser ala den fotoelektriske effekt.

Billederne blev ført uden for bevidstheden og ud i æteren, ud i omgivelserne.

Vila grinte for sig selv. Det var vist det videnskaben kaldte for hallucination. Men hvad vidste videnskaben i virkeligheden om hjernen? Bare fordi det ikke blev betragtet som normaladfærd at tale med indre gestalter, manifesteret i det ydre, var det vel ikke det samme som at man var sindssyg? I hendes mangeårige arbejde som

psykoterapeut og alternativ behandler, havde hun set sin portion af andre virkeligheder og var blevet vant til denne form for hjernebearbejdning af energi. I sin bog *Bevidst Evolution* godtgjorde hun præcis for denne anormalitet: Idet hjernens magnetfelt bevægede sig ud over standardfrekvenserne, fastlagt af menneskehedens kollektive bevidsthed og Jordens magnetfelt i de øvre lag samt Schumann frekvensen i de nedre lag, udvidedes det videnskaben betragtede som normalsansning.

Eller måske indeholdt solens stråler levende væsener? Den var jo en stjerne Merak kom fra. Måske kunne han kun manifestere sig gennem solens fotoner, via lyset? Ikke at hans bevidsthed udgjorde en solstråle, men hans bevidsthedsvæsen anvendte solens stråler til at manifestere sin bevidsthed på Jorden og måske andre steder i universet.

Solens energi var højfrekvent nok til at han kunne manifestere sig for Vila, så hun kunne erkende ham. Det gav på en eller anden måde mening, taget i betragtning at han kun dukkede op, når solens tittede frem fra en skyfri himmel. Vila var klar over, at hun kun eksisterede på Jorden, dvs. sansede og erkendte i dette medie, fordi hun manifesterede sig gennem dens energifelter. Om livsformerne andre steder i galakserne, blandt andet stjernesystemerne, havde deres menneskeheder måtte disse jo også have visse foretrukne energiformer at manifestere sig gennem, som f.eks. fotoner?

De sidste visdomsord kom lige inden han forsvandt.

”Hvor bevidstheden, hvilken som helst type, holder op med at definere kan bølgeaspektet tage over. Her sætter mysteriet ind. Det uerkendte, det navnløse. Udfordringen er så om du kan udholde konstant at eksistere i mysteriet, hvor intet defineres eller om du må anvende tankeformer for at have et fast holdepunkt og en defineret virkelighed. Uden tankeformerne er der kun kvantefeltet tilbage.”

Vila gik videre og besluttede sig for at efterfølge Meraks råd. Hun gik fra hovedet og ned i kroppen. Trak vejret og begyndte at sanse uden at definere. Hun ville opleve alt som energi. Det gik forbløffende nemt. Fårenes ekskrementer var en type energi og hun skulle lige til at definere den, men undlod det. Hun gik i resonans med dem og oplevede at de bare var til. Fuglen var også bare til. Den bestod af en samling energisystemer, der havde fundet ud af at fungere sammen i fuglen, uden at der som sådan var mening eller hensigt med det. Energierne antog kun form som en fugl, fordi hun definerede dem som sådan. Alt var energi. Kun hjernens netværk ville have hensigt og erkendelse for at udbygge sit energifelt. I kroppen var der ingen hensigt eller erkendelse: Der var kun sansning, resonans og energi. Kun hjernen definerede energierne som en fugl med visse kvaliteter og egenskaber. Kroppen sansede energien og var tilfreds med det.

Vila gik videre end det. Måske organerne også havde deres funktion i det spil? Hun fokuserede sin sansning gennem leveren og et lille stykke tid skete der intet. Alt var stille lige indtil hun gik forbi en samling buske med hvide blomster. Leveren og buskene flød sammen i fuldstændig resonans. Hun kunne tydeligt mærke, hvordan leveren og buskene udvekslede energi. Var det for øvrigt ikke blåbærbuske?

”Jamen, det er jo fuldstændigt logisk,” tænke hun. Via leverens optag af buskenes energi blev den harmoniseret og vitaliseret. Hun mærkede hvordan cellerne på kvanteniveau samlede sig i ordentlige mønstre. Fra en diffus tilstand til en ordnet.

”Denne plante er god for leveren,” og med den erkendelse forstod Vila også at det var det, de gamle shamaner kunne mærke. I et nu var hun tilbage til en anden tid, hvor hun så og forstod at mennesket engang havde optaget energi, ikke fra partikelføde, men via den receptive bevidsthed.

Dengang gik mennesket i resonans med energien fra planter og omgivelser uden at indtage dem og på den måde harmoniseredes deres magnetfelter. De var i vekselvirkning med Jordens systemer og love. Fortidens menneskehed var et med Jordens energi og levede via den uden at slå hverken planter eller dyr ihjel. Gennem resonansprincippet ernærede mennesket sig. Den levende energi var til rådighed og overalt.

Vila kom tilbage til nuet og mærkede solens stråler på sig.

”Måske solen også har sit bidrag,” tænkte hun.

Hun vidste ganske udmærket at solprana, milt og pinealkirtel var gamle kendinge i kundaliniyogaen og hindulæren, men nu ville hun mærke for sig selv om der var noget om snakken. Hun vidste at øjets retina optog lyset, omdannede det til impulser og at disse førtes til pinealkirtlens system, samt at det var impulserne fra øjets celler som baghjernen omdannede til synsindtryk. Hun huskede, hvor stor en overraskelse det havde været for hende at finde ud af, at pinealkirtlen sad som en slags appendix til lillehjernen og derfor tilhørte en ældre del af hjernen.

Først der havde det givet mening hvorfor Helena P. Blavatsky postulerede at det 3. øje havde siddet i nakken i gammel tid. Vila kiggede op mod solen og trak vejret gennem hjertet. Det var helt tydeligt at forbindelsen mellem øje, hjerne og hjerte gav en øget energicirkulation, med mindre hun var offer for selvsuggestion. Det var selvfølgelig også en mulighed, men i det samme kom endnu et brudstykke af gammel viden til hende: Thymuskirtlen, pinealkirtlen og milt skabte engang en forbindende energitriangel mellem hjernens og kroppens magnetfelt.

I takt med at mennesket havde flyttet sin bevidsthed op i hovedet og havde glemt kroppens energitilførselssystem, var de tre kirtler stoppet med at fungere synkront. De var atrofieret til de skaller, de

var i dag, med immunsystemet og de hvide blodlegemer som deres primære område.

En sørgelig rest af en storhedstid, hvor de skabte en energetisk trekant med funktionsområde for energioptag af planter, solenergi og omgivelsernes energier med det formål at harmonisere og stabilisere kroppens inderste energisystemer. Vila vidste med det samme at den trekant skulle genoplives, om hun skulle videre i udviklingen af sin receptive bevidsthed og vejen dertil var opmærksomhed, øvelse og meditation.

Måske Buddhas Træ var erkendelsen af dette? Vejen ud af tankeformerne var åbenbart at træde ind i gamle tankeformer, gemt i hendes hjernes dybere lag. Hvilket paradoks! Den gamle viden skulle genoplives for at den kunne integreres som en del af hende. Vejen ud var som altid vejen ind. Slap hun da aldrig af med tankeformerne?

Evigheden eller Nirvana måtte være kvantefeltet og måske hun ikke var parat til bevidsthedsmæssigt at overgive sig til det endnu. Måske nød hun stadig energien fra tankeformerne eller måske troede personligheden at den ville opløses uden? Hun måtte substituere den mentale energitilførsel med Jordens, det var sikkert og vist, og når hun havde formået at aktivere den receptive bevidsthed ville det næste skridt afsløre sig selv. Som altid skulle noget forsvinde for at noget nyt kunne komme til.

I dette tilfælde måtte gammel viden genoplives for at forvrængningen af kroppens magnetfelt kunne afhjælpes. Det nyttede jo ikke noget at hjernen slugte hele systemets kraft. Der skulle være balance mellem og integration af de to systemer.

Vila satte sig ned i sofaen for at læse lidt videnskabelig litteratur omkring hjernen og sindet, men gav hurtigt slip på den nyeste forskning igen. Bøgerne sagde hende intet. De virkede som ligegyldigt tankespind baseret på en begrænset virkelighed.

En bestemt tankeform. Det kedede hende at læse disse bøger, selvom hun forsøgte at holde sig ajour. Ind i mellem var der guldorn hun anvendte i sin undervisning. Hun lagde bøgerne fra sig. Nej, det måtte være slut *kun* at søge i den videnskabelige litteratur efter svar. Den videnskabelige litteratur skulle suppleres med nye højtudviklede metoder og integrationsformer. Videnskaben havde, samlet set, endnu ikke integreret kvantemekanikken i deres verdensbillede, så hvordan kunne videnskaben forsvare virkelighedens natur, når de ikke anerkendte konsekvenserne af kvantemekanikken fuldt ud?

Hun forstod godt at præmissen var svær: Anerkendelsen af at den dybeste virkelighed mennesket kendte til, i al sin korte forståelse, faktisk bestod af ingenting. At virkeligheden bestod af felter af energi, uden bestemte egenskaber, og at bølger kunne omdanne sig til partikler, uden nogen bestemt anledning, var stadig en gåde.

Vila kunne godt acceptere denne præmis. Det skyldtes nok at hun kunne se hvordan intetheden, det bølgende potentialefelt, der for hendes indre blik fremstod som et vitalt, omfattende, altgivende mørke, pludseligt kunne kaste lysstråler ud af sig og danne netværk af energi. Jo flere stråler der manifesterede sig, desto flere vinkler, kryds og overlapninger dannedes der. Fra disse dannedes energimønstre og herfra opstod livet. Det var vitterlig *creatio ex nihilo*.

Kvantefeltet fremstod kun som et mørke for hendes indre blik, fordi det var hævet over hendes fatteevne, men hun kunne sagtens sanse det, sjovt nok, med kroppens energifelt. Det var en anden ting hun havde lært: Det, hun endnu ikke kunne forstå havde det med at fremstå som mørke og det, hun forstod og havde erkendt fremstod som lys.

Begrebet oplysning kunne betyde at magnetfeltet omkring hjernen kastede lys ind i et givent energiområde som en projektør, hvorved mørket blev til noget synligt, noget erkendeligt.

Esoterikerne mente at energi følger tanke og det gav jo sig selv, om man bare tænkte i magnetfelter i stedet for tankefelter. Hjernens indre netværk førtes videre, via meridianerne, ud i det omgivende magnetfelt, hvor aktiviteten i hjernen fik kvantefelterne til at kollapse i bestemte tankeformer, som dermed definerede virkeligheden. Vel at bemærke inden for Jordens systemer og love, om man skulle tage Meraks ord for gode varer. Vila vidste godt at hjernens magnetfelt kunne sammenlignes med mentallegemet, men da denne tankeform ikke sagde hende noget, valgte hun at arbejde med det hun kunne se, og hun så kun magnetfelter omkring hoved og krop.

Måske så hun det æteriske niveau i mennesket? I hvert fald så hun strømme af energi der bølgede i magnetfelter omkring kroppen og ind i den. Og der hvor magnetstrengene gik ind i kroppen blev de til meridianbaner. Via de mange kryds og konvergenspunkter dannedes samlingspunkter, baseret på enten konstruktiv eller destruktiv interferens og disse skabte forøget energicirkulation i resten af systemet.

Måske var samlingspunkterne så chakraerne? Vila så dog hverken farver eller symboler tilknyttet disse hvirvler, kun hvidt lys og derfor havde hun afskaffet ideen om at det var chakraer i klassisk forstand. Det kunne selvfølgelig også være at Vila ind til videre kun sansede det æteriske plan. Hun behøvede ikke at se på astralplanet, endnu, da det for hende var det samme som psykens landskab.

Desuden gav det mere mening for hende at tale om forskellige former for bevidsthed, der genereredes i forskellige dele af krop og sind. Det kunne hun se og forholde sig til, hvorfor hun kaldte hjernens bevidsthedstype for strukturel bevidsthed og kroppens bevidsthed for receptiv. Der var også flydende bevidsthed og global bevidsthed. Disse to var dog ikke på tapetet lige nu. Det var den receptive bevidsthed Vila ville undersøge, aktivere og integrere.

Det havde været en god dag og Vila tænkte lige en sidste tanke: Gad vide om der er forskel på at aktivere og integrere et Buddha legeme og et Kristus legeme? For gad vide hvori forskellen bestod? Det var stof til eftertanke og refleksion.

Tilfældighedernes anormalitet

”Jeg er helt og aldeles totalt undværlig,” erkendelsen ramte Vila med lyksalighedens tårer og energien, der altid markerede en forløsning, skyllede ind over hende. Hvilket paradoks. Hun stod der omgivet af naturens godhed, dets overvældende overflod af energi og skønhed og følte i sit hjerte, at hun helt og aldeles kunne undværes i det store billede. En følelse af lettelse fyldte hele hendes krop.

”Jeg er en tilfældighedernes anormalitet; en prik i det hele,” og mens hun smagte på ordene gik det op for hende, at hun på alle leder og kanter nu endelig, efter mange års søgen, kunne rumme denne erkendelse. Den truende tankeform alle troende og søgende måtte acceptere på et eller andet tidspunkt, om de virkelig ville videre ud i det meningsløse mysterium. De højere bevidsthedsniveauer, hvor personligheden bliver plastisk og i stand til at eksistere uden at skulle fastholde identifikationspunkter i tid og rum. Der, hvor der ingen gud eller skabelse var.

Det var ikke ateistens paradys. Det var forståelsen af frihed, det handlede om. At den eneste skaber var en selv, da der ingen mening var med ens tilværelse. Der var kun energiernes dans og Jordens lovmæssigheder. Energier, som mødtes, forenes, nærrede hinanden og fortærede hinanden. I hvert fald på Jorden.

Vila kendte udmærket roden til denne imaginære følelse af at være nødvendig, et must for at være nogen eller noget. Hun havde opdaget den i sig selv, i mange sammenhænge, om det det så var på jobbet eller som terapeut. Det havde vel egentlig været hendes drivkraft hele livet: At finde en mening og at føle sig nødvendig. Det

store mørke bag følelsen af at være ligegyldig havde altid været for meget for hende.

I sine mange år som terapeut havde Vila set lidt af hvert og var desværre kommet til den konklusion at virkeligt velfungerende mennesker faktisk ikke fandtes. Om der gjorde, var det et fåtal og hvad var et velfungerende menneske for øvrigt? Hun fandt mindst lige så mange ulykkelige mennesker inden for den spirituelle vej som alle andre steder. Mennesker, der i stedet for at forholde sig til sin indre smerte via den klassiske terapi, søgte svarene hos clairvoyante, engle, sten, tarotkort og andre værktøjer. I bund og grund var det den samme længsel efter svar som drev et individ til en terapeut eller en clairvoyant. Besøget hos begge handlede om at livet gjorde ondt et eller andet sted og et ønske om svar.

Forskellen lå bare i at når man gik til en terapeut, så vidste man godt at man havde det skidt, erkendte det og søgte at gøre noget ved det. Det var ikke altid tilfældet med besøget hos den alternative behandler. Her ville man gerne have tingene foræret. "Heal mig, se mig og helbred mig, så jeg får det bedre, men helst uden at jeg skal gøre noget for det," var mange af hendes klienters mantra.

"Et almindeligt liv," tænkte Vila. "Ha! Den var god." Det var som sådan ikke det almindelige liv, men freden, friheden og roen hun søgte. Vila var træt af at spæne efter en mening, et noget, en tankeform, en forløsning, ja hvad som helst. Hun havde følt længe at det var på tide at stoppe op og tage et virkelighedstjek, men de mange forskellige tankeformer havde ligesom forhindret hende i det, eller også havde hun forhindret sig selv i det. Nok nærmest det sidste.

Netop fordi hun var bange for igen at skulle starte op fra bunden af. Hun måtte desværre erkende at det at drive sin egen moms-registrede virksomhed, hvor hun skulle lægge et vist antal kroner hvert kvartal, var ved at slide hende op. Det var der ingen glæde, ro

eller frihed i. Tværtimod følte hun det dybt uretfærdigt, at hun skulle betale moms af sine ydelser, når hun ingen indgående moms havde. Det var ren udgående moms hun skulle lægge hvert kvartal og ærligt talt syntes hun det var grådigt.

”Den danske stat er og bliver grådig,” kunne hun tænke, hvorefter hun straks huskede tider, hvor hun havde været modtageren af statens ydelser og så var den danske stat jo helt i orden.

”Suk.” Nej, hun ville gerne bidrage til samfundet, men det skulle være retfærdigt og de menneskelige love var til tider alt for ufleksible. Selv dette forstod hun godt. Det måtte jo være således. Problemet opstod først om man ønskede at leve anderledes end den foretrukne samfundsmodel. Her kunne systemet blive temmelig formynderisk. Den danske stat var fantastisk, om man ønskede at være en del af det kollektive slaveri, men lige så snart man ønskede sin frihed kunne man hurtigt mærke rigiditeten i systemet. Det danske system var en stor tung forældet maskine, som nærmest tvang dets medborgere ud i alt det systemet forsøgte at forhindre. Nuvel, systemet var godt for mange. Danskerne var ikke det mest opfindsomme og foretagsomme folkefærd. Det lå ligesom ikke i kulturen at tænke for meget over tingene eller stille for mange spørgsmål. God mad og underholdning var nok til at stille danskerne tilfredse. Det var fint. Vila ønskede tit at hun også kunne være tilfreds med livet, kolonihaven og bjerne. Hun var bare ikke skabt sådan. Hun havde altid tænkt for meget over tingene. Hendes akilleshæl. Hvorfor skulle hun være så dybsindig, når andre var fuldstændigt ligeglade og tilfredse med tingene?

Hvad var det nu, der startede hele tankerækken? Jo, det var noget Merak havde sagt i går: ”Udfordringen er så om du kan udholde konstant at eksistere i mysteriet, hvor intet defineres eller om du må anvende tankeformer for at have et fast holdepunkt og en defineret virkelighed.” Det var udløseren til dagens tankerækker. Hun havde

ubevidst fanget energien i det sagte og arbejdet med den gennem natten. Hun var vågnet op grædende over en eller anden uvirkelig drøm, baseret på den fantasy bog hun havde læst færdigt til langt ud på natten. Ligesom da hun var barn. Tilflugten i bøgernes verden, væk fra virkeligheden. Der, hvor alt var muligt, og drømmens energi handlede om at være fanget. Ikke fri, selvom man var en fedronning.

”Hmm,” der lå noget der. Hun besluttede det var en markør til hende om at gå ind i det som pinte hende. Hun var excellent til at mærke energi, også i sig selv, og hun sneg sig sjældent udenom det der skulle bearbejdes.

”En kedelig livsstil, i bund og grund,” nåede hun lige at tænke. Det, konstant at arbejde med sin egen energi var også en afhængighed og hun ville gerne at det stoppede. Det var bare som om livet i sig selv handlede om at processere energi. Vila lavede en kreativ meditation, hvor hun stod foran et Råd. Foran Rådets medlemmer formulerede hun, som hun så ofte havde gjort foran arbejdsgivere og partnere i enhver form, at hun ikke kunne spille med længere. Det gav ingen mening og ingen glæde. Hun blev trist, udkørt og mistede gnisten og lysten til at være i live.

”Mit redskab er træt og jeg har ikke mere at bidrage med,” sagde hun til Rådet.

”Jeg vil pensioneres, sættes fri af mine opgaver, min hensigt med denne eksistens. Jeg vil bare have fred. Slut med at skulle arbejde efter noget, et mål, en plan, jeg alligevel ikke kender.”

Svaret fra Rådet havde været beklagelse og tristhed over at miste en god medarbejder, som hun havde oplevet så mange gange før. Få forstod hende, når hun gik. Alt fungerede jo så godt. Vila arbejdede altid ekstremt hårdt for at opnå harmoni, løsninger og dagens deadline alle de steder, hvor hun havde arbejdet og det blev værdsat.

Hun var smilende, serviceminded, intelligent og samarbejde på alle måder over evne. En rest fra hendes barndom. Som om hun kun blev accepteret, hvis hun ydede det yderste og det sled hende op. Også for en imaginær arbejdsgiver kaldet Rådet.

”Så sgu da også!” Vila havde bare gentaget det samme mønster med en selvskabt tankeform, og dermed hendes forståelse af den indre virkelighed. Det var næsten værre end en pålagt virkelighed.

I hendes daglige arbejde med energi var hun sin egen arbejdsgiver, men hun havde underlagt sig en vision om en indre styreenhed, på Jorden, bestående af et Interdimensionalt samfund. Som så mange andre søgende var hun stødt på en form for plan, et hierarki og et formål med at hun søgte noget større. Det var kommet snigende ind i hendes søgen.

Vila tænkte at mange søgende bare havde skiftet Gud og Herrens veje ud med Hierarkiet og mestrene. Hele Alice A. Bailey’s værk handlede om de trætte pilgrimme, der på trods af smerte, træthed og mangel på anerkendelse, underkastede sig tjeneste for menneskeheden. Vila havde fulgt denne sti i lang tid, fordi hun følte det gjorde hende til et bedre menneske. Åbnede hendes hjerte og forvandlede hendes sorg til godhed. Det var godt og fint.

Den øgede forståelse, som hun havde opnået i det terapeutiske arbejde med sig selv og andre, havde også hjulpet godt på vej, og den gamle vrede mod Gud, menneskeheden og livet var brændt ud. Hun havde arbejdet med at forstå de mange kulturelle arketyper baseret på skyld, skam og dødssynder som mennesket stadig arbejdede på at forstå.

Det var helt klart at Bailey var styret af et kristent livssyn. Hendes bøger emmende grundlæggende af at mennesket var uudviklet og urent. Som så mange andre tænkere, påstod Bailey, at mennesket var kommet væk fra sin himmelske tilstand og vandrede nu formørket

rundt på Jorden. For Vila var det ligegyldigt om man fandt historier om menneskehedens oprindelse i Âkâsha, i Biblen eller i sig selv, fordi det var den samme hjerne, som aflæste informationerne. Og om personligheden var fodret med skyld, syndefald og skam fik man et verdensbillede og verdenshistorie baseret på dette i en eller anden form. Præmissen gjaldt uanset om det var det gamle testaments syndefald, kali yuga i hinduernes verdensbillede eller Atlantis' fald i den teosofiske skole: Mennesket havde syndet, blev straffet ved at få fjernet sin guddommelige ret og menneskeheden skulle arbejde kollektivt på at genoprette denne store synd. Og de var elendige til det. Myten lå en eller anden form i alle verdens kulturer. Syndefaldet.

Der var to muligheder: Enten var det sandt eller også byggede menneskeheden kollektivt videre på en total misforståelse. Vila følte stærkt at det var det sidste. Hvis alt var kærlighed, godhed og mening, hvor kom straffen så fra?

Det kunne kun stamme fra menneskets forvrængede selv billede projiceret over på en imaginær guddom. Tabet af paradiset kunne meget vel være der, hvor mennesket gik fra barndommens uskyld og over i teenageårenes hormonraserende kaos. Syndefaldsmyterne skulle forstås psykologisk, ikke som noget faktisk.

Troen på noget større, Gud, og forholdet til dette større hørte også til i psykologiens verden. Religion (og esoterisk lære) skulle først og fremmest forstås emotionelt og psykologisk, som en af *personlighedens helingsmekanismer*, og derefter kunne man begynde at se på de andre virkeligheder, som omgav en.

Om personlighedens ubevidste indhold ikke var godt gjort, erkendt og integreret var det det, man mødte på sine indre rejser. Det ubevidste indhold, dvs. de fraspaltede egenskaber personligheden ikke havde effektueret i sin bevidsthedsstruktur, lå latente og ventede på aktivering. Det man mødte, og så med sindets øje, var ikke faktiske

væsener og entiteter. Det var ens egne gestalter og ubearbejdede materiale der udspillede sig i en eller anden form. I en eller anden selvskabt virkelighed der virkede mindre truende på personligheden end den faktisk oplevede virkelighed, hvor den traumatiske hændelse fandt sted for første gang. Vila arbejdede ud fra den opfattelse at klienten skulle ind og finde sig selv først, rydde op i det ubevidste, før noget andet. Integrere og samle sin personlighed til et større harmonisk og plastisk felt af energi. Først derefter var klienten parat til at integrere de højere bevidsthedslag og deres energier. Desværre overlappede disse to ting hinanden.

Klienterne søgte godheden og fik elendigheden i sig selv. Det følte grundlæggende forkert at sælge sand udvikling som en vare, da hun vidste hvilke hårde selverkendelser rejsen medførte. De fleste startede for at lære nyt, finde ny mening med livet, og ofte var det en rejse fuld af nedture, oprydning og konfrontationer med de tankeformer klienten havde viklet sig ind i – både kollektivt og individuelt. Efter det individuelle rum endte alle som en på et tidspunkt i det kollektive felt og her var der ingen anden vej end opløsning af det, man troede var sandt.

Nu vidste Vila godt at få ønskede at gå hele vejen. Vila var en af de få, der ville over på den smalle vej. Hvorfor vidste hun ikke, men søge den måtte hun. Hun vidste også at hun skulle gå den alene. Intet af det hun forstod og fandt, gav mening for andre end hende selv.

Hendes søgen var rettet mod at komme ud af tankeformerne og bare være i mysteriet, oplysningen, potentiafeltet. Der, hvor friheden var ultimativ og alt var muligt. Derfor var det sådan en lettelse at erkende at hun var ligegyldig. For hende lå forløsningen ikke i at finde Gud – det havde hun gjort – ej heller opdagelsen af den indre kærlighed, med kapacitet til at fylde hjertet af sig selv. Det var heller ikke en søgen efter en sandhed, hun kunne dele, da sandheden

varierede med det sind, der søgte den. Hun havde også været inde om at finde en metode til at håndtere virkeligheden, få den til at fungere, og det gik med bravur det meste af tiden. Nej, hendes søgen var nu at opløse det hele og finde roen, freden og friheden. Den ultimative frihed for sindet, tankerne og tilværelsens tyranni. Hun søgte, i bund og grund, idéen om Nirvana.

”Jeg arbejdede ud fra idéer, hvor jeg har tjent menneskeheden, den guddommelige plan, fundet de vises sten og mærket Guds kærlighed i mit hjerte. Jeg har set Jesus Kristus i en vision, blevet kysset af ham i panden og modtaget så megen viden at jeg ikke mere kan formulere den i eksisterende tankeformer. Jeg har søgt højt og lavt, vendt og drejet enhver sten, mødt vidunderet, skæbnen og taget ansvaret for mit eget liv. Jeg har arbejdet alene og i grupper. Jeg har søgt viden for mig selv og delt den med andre. Jeg har fundet et utal af mulige meninger med livet, haft besøg af højere livsformer og kan aflæse andre mennesker uden at tale med dem. Jeg har healet, givet håb og talt om døden. Erkendt mennesker og fået dem til at erkende sig selv. Så hvad er der mere? Der stod kun et tilbage: *Frihed fra mig selv, fra mine selvidentifikationsmekanismer. Det er hvad der er.*” Vila elskede at formulere den slags ting i sit hoved.

Derfor kunne Vila ikke have flere klienter. Man kan jo ikke bede mennesker om at finde sig selv, når læreren er i proces med at opløse sig selv – vel? Det var ikke bare opløsningen af hendes personlighed der stod forude. Vila vidste godt, at hun bare var et lille punkt i uendeligheden og at også personligheden i sidste ende var en illusion, en tankeform. Det var den totale opløsning hun gik efter. At opløse ethvert felt, ethvert atom, enhver tanke, der mindede om Vila og hendes energilegemer. Bare at opløses helt og gå tilbage til den potentielle tilstand. Det var ikke bare fordi hun var træet. Det var mere end det, for hvem med sine fulde fem længes efter den totale

annihilation? Som energivæsen ville hun ud til den tilstand, hvor hun selv kunne bestemme om hun var til eller ikke. Om hun var bølger i kvantefeltet, ubevidst, flydende og ingenting eller om hun havde tilsynekomst, eksistens og kunne materialisere sig.

Ligesom Merak bevidst kunne træde ud og ind af tiden, rummet og tilværelsen. For ham var eksistens et valg. Ikke påtvunget krav skabt af mødet mellem æg og sædcelle. Om der var reinkarnation, årsagsrækker eller andre grunde til genfødsel ønskede Vila at ophæve dem alle i dette liv - ikke fordi hun hadede Jorden. Den var det smukkeste hun kendte til, men fordi hun var træt af at eksistere som noget påtvunget. Hun ville den ultimative frihed: "Jeg vil selv vælge, hvornår jeg eksisterer og hvornår jeg ikke eksisterer!" Det var det, der drev hende ud i alle de mange underlige eksperimenter med sig selv.

Nu handlede det om den receptive bevidsthed og med Meraks besøg i går, havde hun fået endnu en brik til at opløse en tankeform, nemlig at hun ikke var uundværlig i skabelsen. Der var ingen plan eller mening med hendes eksistens. Det var intet. Kun den hun havde skabt for sig selv og den lå sørgeligt tæt op ad de gamle dynamikker, hun havde underlagt sig det meste af sit liv. Her kunne hun skabe alverdens tankeformer for sig selv og alligevel tiltrak hun en, hvor hun var underlagt andres tyranni, love og meninger til hvordan det perfekte menneskeliv så ud. Det smukke hvide broderskab og deres frie valg var stadig en tankeform baseret på et uudviklet menneske, der skulle underlægge sig vejledning og hjælp for at nå til sit højeste. Eller sådan blev det udlagt i diverse bøger. Måske denne præmis var helt forkert? Måske havde de, der havde mødt mestrene, fået det galt i halsen? Eller måske var mestrene ikke det, de udgav sig for at være?

Behøvede man teorien om reinkarnation og forståelsen af Jorden som et lidelsens sted til dette? Behøvede man en mening? Behøvede man at tro på at mennesket var udueligt, dovent og ikke gad løfte sig i

energi? Hvad nu hvis alle var der, hvor de præcis skulle være? At alt vitterligt var godt?

De mange katastrofetanker om Jordens undergang, menneskehedens udryddelse, der lige så stille havde sneget sig ind i New Age var endnu ikke trådt i kraft. Angsten for opløsning havde kollektivt skabt katastrofetankeformer med Jordens undergang og deslige. Men var det sandt?

Jorden forandrede sig. Det gjorde den med sikkerhed. Der var bare så mange mennesker på Jorden nu at lige meget, hvor de befandt sig, kom de i klemme i Jordens processer. Det var det, der var problemet. At mennesket bredte sig som bakterier over det hele. Ødelagde og hærgede alt i materialismens navn. Jorden overlevede uanset hvad. Det var mennesket, som var den sårbare part i dette spil. Mennesket, der var i gang med at udrydde sig selv. Det var menneskeheden selv, der var sin egen største trussel. Mennesket selv og dets tankeformer. Behovet for eksistens og eksistensberettigelse. Vila behøvede ikke at bevise at hun eksisterede, for hun vidste, at hun ikke eksisterede.

Hun ønskede faktisk at være den illusion hun var, og opnå kraften til at opløse den, når hun ville. Tvangseksistens var ikke hendes kop the. Så hellere være undværlig, ikke behøvet, ligegyldig. Så vidste hun i det mindste at der ikke var en årsag, en mening med at hun eksisterede. At hun tænkte så dybt over tingene. At hendes hjerte blødte for de mange mennesker, der led hver dag. At børn blev myrdet, voldtaget, pint og plaget. At voksne led samme skæbne. At dyr, planter og alt levende på Jorden led denne skæbne. Om hun var ligegyldig var de andre ting også uden mening. Og om der ingen mening var, kunne hun ikke klandre nogen andre end sig selv. Det lagde ansvaret tilbage til hende og hendes måde at opfatte sig selv og livet på. Når hun havde ansvaret, havde hun også muligheden for at gøre det bedre. Forandre sin livsstil, indholdet i sit liv og de værdier,

hun stræbte efter. Det var fint nok for hende, selv at være hovedansvarlig for sin del af Jordens fremtid, sit eget liv og hvordan hun levede det.

Det var fint at livet var uden mening, en tilfældighedernes anormalitet, for så havde hun den ultimative frihed til at gøre noget ved det. På hendes måde. Uden andre love og regler end Jordens egne mekanismer og de kunne påvirkes gennem videnskabelig og højbevidst tankegang. Desuden kunne hun arbejde med energi via hendes indre syn og forståelse. Det meningsløse gav mening, når hun var herre over sit eget liv, over sin egen eksistens og den måde hun ønskede at udfolde den på. Et liv. En eksistens og hendes valg. Det gav hende lyst til at eksistere, når hun vidste, at hun havde magten over sit liv. Tanken om reinkarnation, skyld, dårlig karma og livet som en læreplads gav hende kvalme og mismod. Det gav hende ikke incitament til at leve et bedre liv. Hun troede ikke på staf, som opdragelsesform, hvilket idéerne om genfødsel og karma tydeligt bar præg af.

Tanken om frihed, egne valg og alle muligheder. Det tændte hende. Om mennesket havde reinkarneret så mange gange, som det lod til, så var der jo intet frit valg tilbage. Det hele måtte være orkestret af alle de dårlige valg den enkelte havde truffet, set retrospektivt på menneskehedens historie generelt, og så var valget om at leve efter det gode og det sande mere end umuligt at opnå.

”Børn ved udmærket godt, hvornår de har gjort noget forkert, med mindre deres medfødte retfærdighedssans er blevet ødelagt eller de er født uden evne til at spejle sine omgivelser,” tænkte Vila.

Opdragelse var sådan set unødvendigt om bare forældrene opførte sig ordentligt. Barnet ville helt af sig selv spejle forældrenes adfærd. Selv dyr havde forståelse af, hvornår en regel i flokken var brudt. For at overleve måtte dyrene følge reglerne i flokken og det,

som alfahannen og alfahunnen dikterede. Mennesket var underlagt samme instinkt. Det spæde menneske tilpassede sig omgivelserne og rollemodellerne de var omgivet af. Selv planter føjede naturens orden og selvfølgelig havde mennesket også gjort det til alle tider. På den ene eller anden måde. Nej, hele præmissen om skyld var forskruet og selvnedgørende. Det var selvundertrykkelse så det battede og det eneste sted, hun kunne finde oprindelsen til dette var i menneskets egne måder at konstruere virkelighedens spilleregler på.

Leveregler for det gode og det sande fandtes i f.eks. filosofien. Det søgende menneske burde følge filosofiens og selverkendelsens vej, ikke troens og personlighedens vej. Religion var for begrænsede personligheder. Derfor holdt hun så meget af buddhismen. Frihedens filosofi. Frihed til tænkning, eksistens, lærdom, eksperimentere og lære deraf. Vila levede for at kunne give udtryk for sine inderste tanker, ændre dem og forandre selvbillede derefter. Opnå at blive en bedre prototype på et bevidsthedsvæsen på Jorden.

Enhver form, der holdt hende fangen eller mennesker, som søgte at definere hende som noget, der stred mod dette, fik hende til at løbe langt væk. For Vila var friheden til egen eksistens, forandring, dynamik, men også fred, ro og harmoni det hun levede for og ingen partner, intet ægteskab, ingen arbejdsplads eller form i den tilværelse menneskeheden dyrkede nu, levede op til disse ultimative krav.

Vila grinte lidt for sig selv. "Det lyder helt koldt og fuldstændigt følelsesforladt."

Måske, også heri lå et paradoks. Vila var et utroligt følsomt menneske med stor empati og forståelse for andre. Hun forstod ikke altid, hvorfor mennesket valgte som det gjorde, hvilket kunne gøre hende ked af det på menneskehedens og alle levende skabningers vegne. Måske var det netop denne store følsomhed, der fik hende til at søge ensomheden, roen og friheden? Friheden fra forståelsen og

registreringen af andres smerte, længsel og begær efter noget. Var det det hun flygtede fra ved ikke at ønske eksistens? Var det derfor? Flygtede hun ind i tankeverden for at finde en vej ud af den smerte, der omgav hende, anlagt i sit barndomshjems kaos? Søgte hun stadig at løse den gamle fornemmelse i sit barndomshjem, der åbenbart nu blev projiceret ud på verden? Måske det var på tide at beskæftige sig med noget, som handlede om opfyldelse, sunde værdier, glæde og harmoni. Men hvor fandtes det?

”Hmm. Suk.” Det var bare så tydeligt at hun stadig var underlagt de gamle netværk i hendes hjerne. ”Fuck!” Vila var virkelig træt af dette. Hun fik lige en frigivelse af energi, hvorefter en ny dysfunktion blev trukket med op til overfladen.

Den højere bevidstheds præmisser. Jo højere op i bevidsthed, desto dybere ned i stoffet. Hun var fanget i Minotauros’ labyrint og som Ikaros faldt hun i havet, tilbage til sig selv og sine følelsers dybder, hver gang hun fløj for højt i tanken. Solen, som symbol for de højbevidste energilag, havde det med at brænde voksen der holdt vingerne samlet. En passende analogi til hendes proces. Enhver tankeform var som vingerne og de blev holdt sammen af et materiale der ikke kunne modstå de højere energiers klare energi. Alt, hvad der var falsk eller ikke godt nok måtte brændes op i energiernes klare lys på vej mod opløsning.

Vila kom til at tænke på gårsdagens resonans mellem leveren og busken med blomster. Gad vide om der var en sammenhæng mellem dagens proces i forhold til ansvar, frihed og opløsning? Helt klart. Det kunne hun bare mærke. De krystalliseringer som havde siddet der var rystet fri og følgen var dagens proces, hvor energien blev registreret i den strukturelle bevidsthed.

”Jamen! Det betyder jo, at jeg har fundet en let og enkel løsning til forandring af kroppens krystalliseringer.” Gennem resonansprincippet

mellem planter og menneske kunne den enkelte sætte de rigide mønstre i kroppens væv fri. Det kunne man også med lyd, men Vila havde ikke fundet lyde som var effektive nok. Resonans mellem levende systemer var langt mere effektivt.

”Det er derfor mennesker søger sammen! Wauw. Energien i dem søger at helbrede sig selv gennem kontakten med andre energisystemer.” Det vidste enhver psykolog, men idéen om at det var energiernes trang til resonans, for at ophæve de indlærte mønstre, således at energien igen kunne flyde frit i vævet var noget helt andet. Men mennesket søgte de forkerte steder. Det var ikke resonans med mennesker, man skulle søge, men hos planterne for de havde den alkemiske nøgle til frisættelse af energi i kroppen.

Løsningen og helbredelsen af hjernens væv og neurale netværk måtte fungere efter samme princip. Minotauros’ labyrint var måske ved at opløse sig om bare hun kunne finde den rette plante at gå i resonans med. Vila grinte lidt for sig selv. Det var genialt at sammenligne Minotauros labyrint med hjernen. Minotauros var halvt tyr og halvt menneske. Et glimrende billede på hjernen med dens udviklede og primitiv processer. Tyren stod desuden astrologisk for begæret, men også for oplysningen. Det tredje øje, Buddhas øje eller Aldebaran i stjernetegnet Tyren, var symbolet herpå.

Hvert organ måtte have sin egen forløsning i interaktionen med bestemte planter. Bailey’s 2. og 6. stråle i forhold til planteriget gav pludselig en helt anden mening.

Hengivenhed var energiernes trang til at danne grupper og Kærlighed-vidsom var forløsningen gennem ret anvendelse af energi, eller sagt i hendes egen terminologi: Via den receptive bevidsthed og den urgamle viden omkring helbredelse og resonans mellem energisystemer, kunne alle krystalliserede mønstre blive omdannet. Derved kunne de højere bevidsthedslag komme til og integrere sig i kroppen.

Personligheden skulle gøres plastisk for at energierne i hjernens magnetfelt kunne udvides, med det formål at integrere højere energier, og på samme måde skulle kroppens energisystem gøres fleksibelt, således at det kunne interagere med Jordens energisystem.

Mennesket skulle ikke blive vegetar, fordi det var sundt for kroppen. Det var også en nødvendighed for at kunne gå i resonans med planternes helbredende kræfter. Jordens helbredende kræfter. Den eneste måde kroppens krystalliseringsproces kunne undgås var på denne måde. Såre simpelt og dødgenialt. Nu skulle Vila bare på jagt efter planternes egenskaber. Enten gennem læsning af gamle urtebøger eller gennem den oplevelsesorienterede vinkel. Det skulle være den oplevelsesorienterede. Nuets frihed, dvs. at gå i resonans, når hun var parat. Ikke påtvunget gennem andre menneskers forståelse af planterne, men via energetisk og levet liv, i nuets frihed.

Skygger

Hvad var det Merak havde sagt lige inden hun faldt i søvn?

”Energiernes dans skaber bevægelse,” havde han hvisket i hendes øre lige inden hun sov.

Ikke energiernes dans skaber lys. Det var logisk set bare Einsteins fotoelektriske effekt. Nej, der lå noget andet i og med at Vila i et kort nu havde fået tanken: Hvad nu om vores univers var et skyggeunivers? Denne tanke var så oprørende for Vila at det næsten hev hende ud af den begynde søvn. Vila tvang sig til at sove alligevel. Næste morgen måtte hun se mere på den underlige erkendelse.

Vila vågende og lå lidt. Hun tænkte over aftenens erkendelser og omkring skyggeuniverset. Det skulle vitterlig ses i lyset af Jungs terminologi: På samme måde som mennesket havde uerkendte sider af sit følelses- og tankeliv, kaldet skyggen, var Jorden et sted hvor energierne udlevede deres negative sider. Jung havde adopteret denne betegnelse, skyggen, efter en af de tidlige kirkefædre Irenæus.

Irenæus havde anvendt ordet *umbra* (skygge) til at beskrive det af mennesket han ikke forstod, såsom ondskab. Jung brugte ordet mere mildt. Fortrængte og ubevidste sider af psyken behøvede ikke at være ondskab, bare dele psyken ikke fandt anvendelige eller som det var sikrest at fortrænge i forhold til standardfrekvensen. Det kunne være positive og negative egenskaber. Kunne universet være et skyggeunivers i samme forstand? Hvis universet var en skygge, måtte hun jo også bestå af skygger. Have skyggeeksistens. Det lød underligt, men trods dette følte Vila at hun måtte følge op på tanken, modbydelig som den faktisk var, for hvor var skønheden i det?

Det ramte også ind i teorien om universets symmetri. Omkring stof og antistof. Set i det lys bestod Jorden af stof og dermed var den flydende bevidsthed, lysets oprindelse eller kvantefeltet, at betegne som det modsatte. Ikke antistof i den traditionelle forstand, da antistoffet også fandtes i det synlige univers, men en anden slags stof, der tilsyneladende skabte et residual, en rest som blev til konkret stof. Den tanke var gammel. Den havde Vila tænkt for længe siden, så det forkastede hun hurtigt igen og dog. Måske hun bare skulle lade den arbejde i hende dagen igennem?

Merak var lys, stjernelys, og når han manifesterede sig gjorde han det via solens stråler. Det kunne tyde på at Jorden var lavfrekvent, hvilket underbyggede hypotesen om skyggeuniverset. Hun syntes bare det var så uendeligt trist. Det var en værdiladet bedømmelse og stammede fra hendes sæt af præferencer. Vila ville da helst at Jorden var et guddommeligt sted, et ophøjet sted af skønhed, kaos og orden.

H.P. Blavatsky postulerede godt nok at Jorden var en ikke-hellig planet, men derfra og til at hele universet var et skyggeunivers var lige et større skridt end ellers. Måske de hellige planeter var lys i dette mørke og Jorden var skabt af skyggerne selv. Det gav en særlig mening og Vila erkendte dette i klarhedens lys. Hun følte det i maven. "Hi hi," det var en god beskrivelse: "Klarhedens lys følt i maven!"

Det var tid til en kop the. Flere ting kom til hende samtidigt. Merak var den stemme, hun havde hørt mange gange i sit liv, i tilstanden mellem vågen tilstand og søvn. Lige der på grænsen. Hun havde også hørt ham engang i en drøm, hvor han havde sagt: *Se tingene, som de er*. Det havde kickstartet hende mod en søgen efter at erkende og forstå forbi hendes egne projektioner og slør. Han kunne nå hende telepatisk i den tilstand, hvor hun lå ved indgangen til søvnen eller i meditation, et sted mellem alfa og theta bølger, dvs. mellem 4-12 Hz.

Men det var jo lavfrekvent kommunikation og hvordan hang det sammen med hypotesen om liv på højere frekvenser? Bare en bemærkning fra ham og straks gik hele maskineriet i gang. Han vidste da lige hvilke knapper, han skulle trykke på. Det måtte hun lade ham. Han var en god vejleder og underviser. Lavfrekvenskommunikation? Måske anvendte Merak Schumannresonansen til sine transmissioner? Måske gik han via ionosfæren og ned på ELF båndet omkring Jorden, genereret af samspillet mellem Jordens skorpe og atmosfæren? Eller var det Jordens energi han anvendte til telepatiske kommunikation?

"Aha!" Her ringede den berømte klokke. Ja, det var Jordens energi, han anvendte til sine telepatiske transmissioner. Det var fuldstændig logisk.

Manifestation krævede højfrekvent energi, men kommunikation krævede lavfrekvent, som radiobølger. Det var logisk at Jordens eget magnetfelt eller udstråling blev anvendt som medie til telepati. Hun vidste fra sine oplevelser med afdøde, at ikke-manifesteret energi var nødt til at anvende en eller anden form for transmitter for at komme i kontakt med de levende.

"Ordene *de levende* burde sættes i gåseøjne," tænkte Vila, for hvor mange på Jorden levede virkeligt? Normalt anvendte afdøde andre menneskers energi til at manifestere sig på det psykiske plan, altså et medie i traditionel forstand, hvilket man også kunne se på medierne efter flere års anvendelse af deres energisystemer. De blev svampede og ulækre at se på rent energetisk, så Vila havde frabedt sig videre kontakt. Der kom dog nogen igennem ind i mellem, men bare ikke på en daglig basis. Det var mest om klienten havde en højtudviklet forfader eller hjælper på den anden side at disse bad hende videregive beskeder.

Vila vidste godt at kontakt med Merak eller en afdød stort set var det samme. Forskellen lå i budskabernes karakter og energien, de

anvendte. Merak havde grint af hende den dag, hvor det gik op for hende at hun i bund og grund talte med afdøde, når hun talte med medlemmer af det interdimensionelle samfund. Der var paradokser eller modsigelser i hendes teorisæt, det vidste Vila godt. På den ene side ville hun gerne afskaffe alle disse gestalter, som værende hjernens egne skabninger, og på den anden side havde hun for mange oplevelser af kontakt til at afvise det helt. Det måtte være det samme skisma Jung havde befundet sig i.

Hun ville gerne holde kontakterne til et minimum indtil hun selv forstod til fulde og ikke bare åd andres idéer omkring det.

Reinkarnation som sådan var vel i orden. Det var bare alle tankeformerne omkring det, der stredes i hende. Tvangseksistens.

Karma, staf og skyld. Dumhed og ignorance, uvidenhed, dovenskab og alle de andre superlativer mennesket havde fået trukket ned over hovedet, frastødte hende. Hun ville ikke acceptere disse betegnelser, hverken for sig selv eller sine medmennesker. Hun måtte indrømme at hun, på et tidspunkt i sin egen udvikling, var faldet for disse tankeformer og havde dyrket dem med stor omhu, men nu hvor hun var klar over de kollektive undertrykkelsesmekanismer også havde sneget sin ind i de alternative tankeformer, var hun meget forsigtig med at tage deres indhold for gode varer. New Ages grundsyn var i bund og grund blevet pessimistisk med hele Altantisbølgen og det brød hun sig ikke om.

”Mennesket er så meget mere. Vi er ikke guder, det er noget pladder, men vi er heller ikke skygger. Det vil jeg ikke acceptere,” tænkte Vila til Merak og vidste at hun modsatte sig en tankestrøm. At hun fornægtede en præmis fra Merak.

”Ok, du vinder. Vi er skygger! Fortæl mig, hvad en skyggeeksistens er?”

”Skygger er tilstandsformer, hvor lyset er fraværende,” kom svaret fjernt fra Merak. Han var kommet forbi lige så snart hun opgav sin modstand.

”Ja, det giver sig selv,” svarede Vila tilbage.

”Det skal forstås på en anden måde end den du vælger i denne sammenhæng. Lyt nu efter og vær åben,” sagde han i hendes hoved med et strejf af venlig energi.

Hans energi ramte Vilas hjerte med en kærlig omsorg. Lidt faderligt, med et strejf af stolthed over sin elev og hendes generelle rationelle modstand. Det gav altid en dynamisk udvikling i deres kommunikation.

”Jeg synes om at hjælpe dig af samme grund. Ihærdighed, vedholdenhed og en stærk trang til at forstå på egne vilkår. Det kendetegner den opmærksomme elev,” Merak hørte åbenbart med på flere niveauer.

”Skyggeeksistens skal ses i lyset af de andre dimensionsplaner og deres frekvenser eller tilstandsformer af lys. Lys er ikke bare lys. Det er et medie for energetisk udveksling af information og bevægelse. Dynamisk flow, vekselvirkning, interferens. I den forstand bliver energi til bølger, der påvirker og samspiller med hinanden, skaber bevægelse. Universet er et skyggeunivers, fordi bevægelsen er stoppet på flere planer og det skaber partikler. Energien klumper sig sammen for at overleve de ikke-dynamiske tilstande.”

Han fortsatte: ”Kommunikationen er ophørt i bølgeaspektet og energien er nu nødt til at samle sig i grupper for at kunne overlevere informationen til hinanden. Energien fragmenteres og går dermed ned i frekvens. Som dråber falder partiklerne væk fra kvantefeltet, løsriver sig eller fortaber sig. De drypper nedad og ind i lukkede universer med lignende manifestationer. Disse sfærer er skyggeuniverser. De er skygger af den levende bevidsthed. Langsomme,

drømmeagtige, søvngængere. Energiernes dans er hæmmet og bevægelsen stopper. Tiden krummer ind i sig selv og betragteren møder sig selv uanset hvor han vender sig i sfæren. Han møder altid sit eget felt, sin egen skygge, for han er skyggen.”

”Jamen hvorfor? Det er da helt vildt trist,” Vila kunne mærke en knugen i hjertet, en sorg, der tit kom med erkendelserne. Vækkede gamle minder i hende.

”Hvorfor disse skygger? Hvordan kan det accepteres og hvorfor er jeg her? Hvorfor eksisterer jeg i et skyggeunivers? Jeg vil ikke være en skygge!” Smerten blev stærkere og Vila var lige ved at græde. ”Jeg vil ikke være en skygge.” Hun kunne mærke vreden og sorgen samtidigt og en ny bevægelse i hende startede. ”Jeg vil ikke være en skygge,” denne gang lød det som et sorgfuldt kampråb inden i hende og hun vidste at Meraks hensigt var at provokere hende til kamp igen, når hun nu var ved at opgive hele projektet med sin udvikling.

Vila havde jo overvejet at blive en normal tepotte, som en af hendes jyske klienter havde sagt. Bare en normal tepotte, der levede et normalt liv. Hun havde bedt om at blive smidt ud af programmet eller hvad man nu skulle kalde det. Stoppe denne hektiske udvikling mod en tidsgrænse, hun ikke vidste hvad var eller hvorfor. Smerten i brystet var næsten uudholdelig. Det var tid til at meditere på denne smerte og se hvad der lå i den. Der var tydeligvis en blokering i hjertets magnetfelt, der søgte sin forløsning.

Han var godt nok hård ved hende i dag. Der måtte være noget vigtigt hun skulle erkende. Noget, Vila ikke *ville* erkende. Hendes *Om Mani Padme Hum* var falsk og svagt, hvilket fortalte hende at magnetfelterne omkring hende var uharmoniske. Når hun kunne intonere ordene klart og tydeligt, trække tonen ud over den normale vejtrækningslængde, vidste hun at hendes netværk fungerede. Nu var tonen svag og der var ingen luft at lave lyd med. Hun vidste derfor

at hendes netværk var nede i frekvens og uklart. Vila gik ind i den vision Merak lavede for hende. Partikler fulgte loven om henfald og entropi. Alle tilstande bestående af energi, i grupperdannelse, i partikelform ville henfalde med tiden. Det var en fysisk lov der gjaldt overalt i universet, også på Jorden. Vila lod denne information synke ind. Hun vidste godt det med henfaldet og havde skrevet en million gange at universet var dødende. Det udvidede sig ikke, det henfaldt lige så stille, men det havde ikke rørt hende i den forstand. Sandheden slog hårdt som en hammer, da erkendelsen af det hun så, gik op for hende og tårerne kom væltende. Forståelsen af det hun så var så smertefuldt, at Vila næsten ikke kunne holde det ud.

Det var en dødsdom, hun så. Sin egen og Jordens. Ikke nu, ikke i 2012, men det var et faktum. Jorden var dødende. Derfor var der ingen intervention. Derfor var der ingen ufolandinger og besøg udefra. Jorden, i den form Vila kendte den, var dødende. Jorden var ikke ved at løfte sig for at leve: Den løftede sig, fordi den var ved at dø. Transformere sig ud af sit partikelaspekt og tilbage i bølgeform.

Den var ved at blive til kvantevirkelighed igen. Jordens bevidsthed måtte træde et skridt tilbage i sin udvikling, fordi den ikke havde opnået sit mål med sit manifestationslegeme. Vila hulkede over denne smerte. Den var så voldsom at hun sank i knæ som havde hun hørt, at den hun elskede højst var dødende og det var jo sådan. Hendes elskede Jord. Hendes moder, hendes projekt. *Hendes projekt*. Var det derfor hun var blevet tilbage, da alle de andre tog hjem?

”Shit! Det var simpelthen for meget.” Vila brød sig ikke om, når hun følte sig ansvarlig for noget uden for normal forståelse. Hun havde haft den samme erkendelse og sorg, dengang hun måtte sande at menneskeheden ikke kunne forandres - at det skulle de selv. Som om det var hendes ansvar. Logisk set var det ikke hendes ansvar og processen i går viste med al tydelighed, at det var en projektion.

Jorden som arketype kunne også være et billede på hendes krop, som hun nu var ved at nedbryde til bølger. Menneskeheden som billede på sindet og kroppen som Jorden. Det gav mening. Vila så ud af vinduet og kunne ikke bære at sådan en skønhed var døende. Trods alt gav idéen om at hun omdannede sin egen proces til Jordens død mere mening.

”Av.” Det følte som om Merak gav hende et puf.

”Nu gør du det igen – fjerner dig fra sandheden – se den i øjnene og erkend konsekvenserne af det! Det er alvor dette her. Bliv i det.”

Vila ville helst smutte ud af erkendelsen. Ville ikke eksistere med en erkendelse om at Jorden var døende. At den virkelig var døende, for så var hun jo også døende.

”Ja!” Lød det fra Merak. ”Det har du været fra den dag, du blev født.”

”Hold op med at lege filosof,” det irriterede Vila at Merak lige pludselig brugte en banalitet midt i det hele, men det var jo sandt. Mennesket blev født for at dø og den samme vej gik alt, der var i partikelaspektet.

”I inkarnerer ikke for at lære, men for at samle jeres energi, således at I kan gå videre i bølgeuniverserne. Virkelighedens sande natur. Læren om magnetfelter og deres kalibrering, ja alle tiders lærdomme er givet med den hensigt at få jer hjem igen. Vil du ikke hjem, Vila? Vil du ikke tilbage til din oprindelige tilstand? Til dit bølgeaspekt, til dit lyslegeme som levende bevidsthed, flydende, evig, konstant, harmonisk og vibrerende? Ønsker du ikke at komme hjem? For om du opgiver nu, vil du dø sammen med Jordens manifestationslegeme. Jordens energi slipper sin kappe og lader bølgeaspektet fortsætte i en anden tilstand. Som en levende planet af lys. Venus og Merkur er de sidste portaler ind i solsystemet vi kan arbejde gennem sammen med solen. Resten ligger på frekvenser under vores formåen

og er ved at overgå til de evolutioner, der arbejder gennem henfald og partikeldød. Vil du hjem eller fortsætte derover? Vælger du fra nu, ender du der.”

Vila ville ikke høre dette. Hun havde været omkring det så mange gange og dommedag hang hende ud af halsen. Hvad nu hvis det var sandt? Var mennesket generelt ikke for langsomt til at forstå og fatte sandheden, også selvom den stod lige foran en? Klart og lysende. Vila ville ikke erkende det. Ville ikke. Også selvom der gik flere hundrede af år før Jorden reelt ville mærke sig af at den var døddende. Men det var den. Hun vidste det godt. Det var det eneste logiske svar på hvorfor der ikke skete en skid. Alle tankeformer sivede bare ud, intet manifesterede sig. Det var det samme og samme igen og igen, hun så og mødte. Som Descartes havde sagt: *Sandheden er distinkt*. Den lyste bare med sin egen stille tone, ufravigelig, klar og ikke til at stoppe. Vila ønskede ikke at eksistere i verden med den viden. Hun ville være en af dem, der vidste at det var en synkende skude hun eksisterede i og på. Vide sandheden og gå blandt mennesker uden at kunne hjælpe dem.

”De fleste mennesker på Jorden tilhører partikelaspektet, så du skal ikke begræde dem,” kom det fra Merak. ”De har det godt der hvor de er og de følger med strømmen til steder, hvor de fortsætter deres udvikling. Du er til gengæld ikke et partikelvæsen, men et bølgevæsen og derfor skal og må du komme hjem. Anstrenge dig så du kan løfte dig.” Alting var pludseligt meget mere alvorligt.

”Da du bad om at få lov til at opgive forleden, måtte jeg jo gøre noget. Du skal hjem igen. Du hører ikke til i dette univers. Vi arbejder på at få jer alle hjem inden energien bliver for lav og vi ikke mere kan kontakte jer. Når grænsen overskrides glider I ud af vores mulige rum for at trække jer med videre til andre dimensioner.”

”Hvorfor kom vi her til at starte med?” ville Vila vide, men hun kendte godt svaret. Vila kæmpede for at blive i den vante virkelighed, i den rationelle forståelse og ikke i den virkelighed, der sneg sig ind på hende. På den ene side drømte Vila om at manifestere sig som det, hun var, eller troede hun var, og på den anden side ville hun helst bare være et menneske.

”Ugh,” hun bare hadede disse stunder, hvor hendes virkelighed flød sammen med en anden tilstand. Pludselig huskede hun en periode, hvor hun hver gang hun gik ind i en meditation, havde set sig selv sidde som et spejlbillede af sig selv. Intet andet skete. Hun sad der og meditere og overfor hende sad hun og mediterede. Kun adskilt af virkelighedens skillelinje. Vila og så Vila. Hvem var virkelig? Hvem var skyggen? Kunne hun arbejde videre med at hun var et stellart væsen, fanget i et døende planetsystem? Hvordan kunne hun leve en almindelig tilværelse med den viden? Bevidst? Det ville være lettere at fortrænge det som en tankeform, men den voldsomme reaktion og de forskellige visioner, der dukkede op sagde noget andet.

”Det er måske ikke virkeligt i fysisk forstand, men det er totalt virkeligt i arketypisk forstand,” tænkte hun. Den energi hun kunne høste heraf, via processen med visionerne, var uundgåelig og den ville hun have fingrene i. Længslen efter mere af hendes egen energi var større end behovet for normaliteten. Og hvad nu hvis det var sandt?

At det var ved at være sidste chance for at komme hjem? At 2012 var det vindue der lukkede vejen hjem for stellare væsener. At Vila derefter ville overgå til at blive et partikelvæsen med henfald til følge? Jordens bevidsthedsvæsen var i gang med at løsrive sig fra sit manifestationslegeme, det var tydeligt og Vila ville med over. Hun ville ikke være partikelvæsen, når hun vidste, hun var et lys eller bølgevæsen. Hun havde jo set og mærket sine brødre og søstre fra Tara inden den også faldt. Fantastiske mennesker med lyslegemer,

der var så højt vibrerende at de udsendte toner. Harmoniske toner og de skønneste strålende frekvenser. Frekvenser som markerede deres hensigt og den information, de delte.

Nu vidste hun, at hun var på rette spor når hendes visioner begyndte at hænge sammen. Merak måtte virkelig være interesseret i, at hun forstod hensigten i hans hjælp. At det var nødvendigt og at hun ikke måtte opgive. At hendes indre historier pludselig blev spundet sammen var som at få foræret sit liv igen. Måske tiden var inde til at gense dem i deres rette sammenhæng? Forstå dem i et nyt lys, acceptere dem og integrere dem? Til kronologisk at samle sit liv om hun skulle opnå den nye virkelighed. For hjem det ville hun, koste hvad det ville. Hun skulle i hvert fald ikke være en skyggeting mere! Måske livet ville fortsætte som normalt i resten af hendes liv, men hun ville i det mindste opnå en stabil kontakt til hendes lysfamilie. Hun ville acceptere at leve i to verdener, det havde hun jo gjort hele sit liv. Hun ville leve i dem begge bevidst.

Transfigurationen eller den sande oplysning var ikke for alle. Det var kun for de gamle racer og de stellare racer i partikelaspektet. Læren henvendte sig til dem, så de kunne komme hjem.

Det var ikke til de nye racer af partikler. De fungerede fint, hvor de var. De var opstået således ud af bølgeverdenernes residualer.

Der var energier, der var bølger og ud af deres akkumulerede interferens, deres acceleration opstod de lavere frekvenser. Såre simpelt og uden nogen form for drama. Partikelracerne.

Vila stoppede sin tankerække, idet hun for sit indre blik så hvordan kvantefeltet var en gigantisk suppe af kraft, der hele tiden skabte liv ud af alle potentialer. Ud af højfrekvent som lavfrekvent energi opstod der liv. I alle former. Kvantefeltet spyede liv ud til alle funktioner, på alle niveauer og i alle variationer af energi.

”Partikelracerne,” begyndte hun igen, ”de har altså også deres funktion?” Vila følte en lettelse. Slut med at skabe en modstand mod dem, bare fordi de havde andre præferencer end hende selv.

Så tror da pokker at de ikke ville lytte til hendes besværlige udviklingsvej. Den var jo ikke rettet mod dem. De havde deres egen evolution: Den materialistiske og den gik jo helt fint. De åd sig selv op, gennem deres overforbrug af energi og på den måde vendte alle partiklerne hjem igen til bølgeaspektet. Til Kilden, altings oprindelse.

Gennem deres henfaldsmekanismer og deres gensidige forbrug af hinandens og omgivelsernes energi, ødelagde de deres egne vækstområder og dermed satte de en stopper for sig selv. Nu var spændet mellem partikelaspektet og bølgeuniverset blevet for stort på Jorden, og Jorden og dets højere væsen måtte adskilles. Partikelaspektet var blevet for tungt. Gaia måtte slippe sin søster og overlade hende til sin egen dødsfase. Skille hammen af sig. Den sidste fase med endeligt forfald og henfald. Det kunne tage tusinder af år endnu, men en realitet var det. For Vila og andre stellare væsener var 2012 en markeringsdato. Gaia havde allerede hævet sig til højere dimensioner og grænsen hvor de to bevidsthedsplaner ikke mere kunne holdes sammen, dvs. hvor bølge og partikelaspektet ikke mere dannede bro mellem hinanden, ville træde ind efter 2017.

Energispektret var ved at blive klippet over, ligesom sølvsnoren mellem mennesket og dets sjæl. Det var det, som skete.

”Hold da helt op!” Konsekvenserne af dette var ved at gå op for Vila. Jorden gik ikke under i den forstand. For partikelvæsenerne var dette fint og helt i orden. De levede så længe der var energi på deres planet og derfra gik de videre til andre planeter. Som sværme af græshopper. Det var her hele karmasystemet hørte til. Det var partikelvæseners cyklus mellem inkarnation i lavere stofformer og diskarnation i højere stofformer. Sikkert i spændet mellem 1.-5.

dimension. Partikelracerne cirkulerede imellem partikelplaneterne, ligesom bølgeracerne cirkulerede i deres egne systemer. Først kom bølgeracerne og arbejdede med energien på bølgeniveau og kvantniveau. Derefter, når frekvensen var lav nok ankom partikelracerne. I stedet for græshopper var det mere rammende at kalde partikelracerne for rengøringsfolk. I bund og grund afsluttede de det bølgeracerne havde startet. Det var perfekt, ordnet og vidunderligt. I lange tider arbejdede de to racer side om side på de forskellige planeter indtil planetens højere frekvenser kunne løsrive sig og danne en stjerne, hvorefter resten af energispektret udtrykte sig gennem det mennesket observerede i sit fysiske univers som planeter, galakser og så videre.

”Aghr.” Det var jo så logisk. Stjernerne lyste derefter i en tid i de højere sfære i partikeluniverset indtil også skellet herimellem blev for stort. Det var det, mennesket kaldte for lysets hastighed. De fleste stjerner på himlen var udbrændt for længst. Det var bare forsinkelsen af lysets hastighed, der gjorde at stjernernes lys stadig kunne ses på himlen. Når en stjerne brændte ud, spyede den alle sine grundstoffer ud i universet og af disse skabtes nye planeter og partikelvæsener.

Når de store stjerner til sidst eksploderede ville bølgevæsenerne udvikle sig videre gennem kvanteaspektet. Blive til kvanteracer, der kunne manifestere sig som det passede dem på alle tre bevidsthedstrin: Som strukturel bevidsthed (partikel), som receptiv bevidsthed (bølge) og som flydende bevidsthed (kvanteniveau). Smukt, ordnet og økonomisk.

Lige som energi ville gøre det - bruge alle aspekter af sin eksistens til udvikling og form. Solen var ved at kaste de næste lag af sig ud i solsystemet. Merkur og Venus var også ved at komme i farezonen for lavfrekvent aktivitet, om man kunne sige det således. Derfor skulle Vila og andre lignende væsener som hende se at komme op i 6.

dimension. Det var ikke Jorden, der ville forsvinde i 2012-2017: Det var hendes mulighed for at komme hjem!

Vila genkaldte sig visionen fra nytårsaften 2008. Hun så sig selv på Jorden, men i en anden tid. Vila havde i visionen set op mod himlen og der set alle sine brødre og søstre tage hjem. Forsvinde ud gennem de sidste eksisterende portaler på Jorden mellem de højfrekvente systemer og de lavfrekvente. Mellem 5. og 6. dimension. Flyvende tallerkener i fysisk materiale hørte til de planetare racer. Hendes race anvendte bevidsthedsteknologi til deres skibe. Jorden var sunket så lavt ned i frekvens at de fleste højere racer havde forladt Jorden dengang. Erkendelsen i visionen var klar: Hun var blevet efterladt dengang, fordi hun havde fået arbejdet sig ned i frekvens og dermed ikke kunne tage med.

Hun måtte blive tilbage og selv arbejde sig op, mens tid var. Det kunne de ikke gøre for hende. Lige siden havde hun været indrulleret i partikelracernes karmasystem. Det havde været en lang rejse og pokker tage hende om hun ville opgive nu, og helt overgå til partikel-racerens tilværelsesform. Selvfølgelig om hun brændte sig selv helt af, ville hun til sidst genoptages i kvantefeltet. Det var også en mulighed. Hun ville bare ikke være noget i nærheden af det, hun var nu, og de mange års arbejde syntes spildt, men det var en mulighed.

Nej, tanken om at vandre i *Helvede* i så mange cykler, kunne hun næsten ikke overskue. Jorden var smuk, men dens menneskehed og det de fandt tilfredsstillende, var ikke hendes kop the. Vila var helt klar over at denne forklaringsmodel fulgte den samme kollektive arketype som Adam, Eva og Edens Have. Den mindede også om Platons demiurge, om hulelignelsen og alle de gamle kollektive tankeformer, hvor Jordens gud ikke var den sande gud, men en slags skaber, en håndværker af både ideernes plan og selve Jorden.

Demiurge var ikke den *ene sande* gud. Ideernes plan, eller tankeformerne måtte så være 5. dimension og resten af planerne måtte være det sted, hvor idéerne manifesterede sig: Hulen.

Tankeformerne fulgte alle modellen om en fysisk skabelse og en ikke-fysisk skabelse. Den var der alle steder og blev ved med at dukke op ligegyldigt hvor specialiseret hun blev. Nu tog den bare form af partikler og bølger i stedet for mørke og lys. I stedet for faldne engle og lysets engle. Var hun en falden engel? En af bølgeracerne, der var blevet på Jorden. I partikeluniverset under demiurgens kontrol?

Vila blev irriteret på Merak. "Hvorfor giver du mig en sådan historie, når den er en moderne version af den gamle tankeform?"

"Måske du skulle arbejde med de kollektive tankeformers oprindelse frem for hele tiden at afvise dem. Det ville virke bedre at finde årsagen frem for at benægte sandhedsværdien i dem." Merak var virkelig insisterende i dag. Han kørte hårdt på med at forandre hele hendes verdenssyn.

"Hvorfor klamrer du dig til at tankeformerne kun er ligegyldige illusioner? Måske de faktisk dækker over en vej hjem? Over en sandhed du har glemt? Begynd at arbejde med arketyperne, find deres sandhed og den energi de dækker over."

Suk! Måske hun skulle tage skyld og skam aspektet ud af historierne og se på deres reelle indhold. Deres budskab?

Primitive som de var, dækkede de over en skjult viden: At der var forskellige virkeligheder og at ikke alle tilhørte den jordiske. Partikel-racerne med deres funktionsområde, bølgeracerne med deres og de nirvanaiske racer med deres, om hun skulle kalde den kvantebevidste tilstandsform noget.

Nu hvor hun havde fået denne idé i hovedet, kunne hun slet ikke slippe den. Hun så den alle vegne i det hun havde læst. Hvor var det

så meget lettere blot at acceptere det som en sandhed i stedet for at være i modstand mod den. Bare lade den glide ind og bundfælde sig.

”Nej, det ville jo være at give køb på mange års forskning og arbejde!” Det ville modsige alt, hun troede på og lærte fra sig.

”Ja, men måske er virkelighedens natur mere simpel end du tror,” var Meraks svar og hun kunne mærke, at han mente det var nok for i dag.

Nu skulle hun bearbejde de mange informationer og finde sit indre ståsted igen. Med eller uden accept af dagens indsigter. Der var bare det lille men: Om hun accepterede det arketyperiske univers som værende reelt og virkeligt, ikke bare hjernens blændværk, så ville hele hendes normale verden blive oversvømmet af dette univers.

Ondskab, vampyrer, engle, dæmoner og alverdens entiteter ville vælte ind i hendes liv. Skillelinjen mellem psyke og fornuft ville brydes.

”Det er måske på tide,” lød Meraks svar. ”Men det er ikke så galt endda. Du skal finde sandhedsværdien i arketyperne – ikke introjicere dem, som de er. Vampyrer er forvrængede billeder af en bestemt type energi på samme vis som alt andet arketyrisk materiale er det. Du skal finde fællesnævneren og oprindelsen til dem i stedet og integrere *den* energi. Ikke fantasiland. Lær at skelne mellem det virkelige og det uvirkelige. Mellem illusion og energi. Find essensen, og lær deraf. Finkæm myterne og find deres energi i stedet for at afvise dem som psykologisk materiale med det simple formål at udvikle psyken. De stikker langt dybere end det. De rækker ud over hjernen og den strukturelle bevidsthed.”

Vila følte sig træt og udmattet. Det måtte være nok for nu.